

היא הל"ב לה"ב המזבח. יכפה פחשפון לה"ב
הל"ב. לא יכפה פלילה נרה דאיהי גלותא,
ודא ירושלם דאיהי לבא, ותתבני על ידי
קודשא בריך הוא הדא הוא דכתיב (תהלים קמז ב)
בונה ירושלם יי.

בראשית ברא אלהים. ברי"ת א"ש. אמר רבי
אלעזר אבא רזא דברית אמאי שויין
ערלה במאנא דעפרא. אמר ליה ברי יומא
חדא שאילנא לאליהו ואמינא ליה ערלה
אמרי תקינו ליה מאנא בעפרא. אמר לי ערלה
ודאי איהו פת זוגה דנחש הקדמוני, דגרים
מיתא לאדם ולכל ברין. ובגינה מתקנין מאנא
דעפרא.

וההוא עפרא מזונא לההוא דאתמר ביה (ישעיה
סה כה) ונחש עפר לחמו, ובדא אתפרש
מפר נש. ועלה אתמר (שמות כ יג) לא תנאף, לא
תיהב ליה אתר דאתהני מנה, אלא הב ליה
מזונא לבר. ובגין דא פלוג לא תין אף, לא
תיהב ליה (דף קלז ע"ב) אתרא פריעה נוקבא
דסמאל אושיד דמא, עלה אתמר לא תרצח,
פלגא צריך למיהב ליה דמא לדא עפרא ולדא
דמא לקימא בהון (משלי כה כא) אם רעב שנאף
האכילהו לחם ואם צמא השקהו מים. וכלא
לבר ובדא אשתזיב מנהון מחבוט הקבר
ומחרבא דמלאך המות. האי איהו לחיבא.

אבר' לבינוניים האי דמא אתחשיב ליה דמא
דקרפנא. והאי עפרא אתחשיב ליה
עפרא דמדבחה. הדא הוא דכתיב (שמות כ כא)
מזבח אדמה תעשה לי וגו'. ואתמר בהון (שם
פסוק כב) לא תבנה אתהן גזית. בגין דלא תעשה
לך פסל, ודא דנדה או דשפחה או גויה או
זונה. פי חרפך הנפת עליה ותחללה, כלומר
מחלל שבת לצדיקיא דלית בהון זהמא דנחש
אתעביד בקדשה ובכרחה ויחוד.

שהיא הלב, היא הל"ב, לה"ב
המזבח. יכפה פחשפון לה"ב
הל"ב. לא יכפה פלילה נרה,
שהיא הגלות. וזו ירושלם שהיא
הלב, ותבנה על ידי הקדוש ברוך
הוא. זהו שכתוב בונה ירושלם
ה'.

בראשית ברא אלהים. ברי"ת
א"ש. אמר רבי אלעזר, אבא, סוד
הברית למה שמים ערלה בכלי
עפר? אמר לו, בני, יום אחד
שאלתי את אליהו, שאלתי אותו
על ערלה אומרים תקנו לו כלי
בעפר. אמר לי, ערלה ודאי היא
פת זוגו של נחש הקדמוני, שגרים
מיתה לאדם ולכל הבריות,
ובגללו מתקנים כלי של עפר.
ואותו העפר מזון לאותו שנאמר
בו ונחש עפר לחמו, וכזה הוא
נפרד מהאדם, ועליו נאמר (שמות
כ) לא תנאף, אל תתן לו מקום
להנות ממנו, אלא שנותן לו מזון
בחיוץ. ומשום זה חלק לא תין
אף, אל תתן לו מקום פריעה
הנקבה של סמאל שופך דמים,
עליו נאמר לא תרצח. לכלב צריך
לתת דם. לזה עפר ולזה דם, לקים
בהם (משלי כה) אם רעב שנאף
האכילהו לחם ואם צמא השקהו
מים. והפל בחיוץ. וכזה מציל
אותם מחבוט הקבר ומחרבו של
מלאך המות. זהו לרשעים.

אבר' לבינוניים הדם הזה נחשב
לו דם הקרבן, והעפר הזה נחשב
לו עפר המזבח. זהו שכתוב (שמות
כ) מזבח אדמה תעשה לי וגו',
ונאמר בהם לא תבנה אתהן גזית,
כדי שלא תעשה לך פסל. וזה
של נדה או שפחה או גויה או
זונה, פי חרפך הנפת עליה
ותחללה. כלומר, מחלל שבת
לצדיקים, שאין בהם הזמה של
הנחש, נעשה בקדשה ובכרחה
ויחוד.

לשנה אחת:
כז אלול

תקונים - קלו ע"ב

ג' שנים ש"ג:
כג אלול

במקום של פריעה שורה בהם
י"ה, ובמקום ערלה שורה בהם
ו"ה, וסוד הדבר - מי יעלה לניו
השמימה, בסופי תבות יהו"ה,
כמו מי יעלה בהר ה'. נפשו, אותו
שנאמר בו נשבע ה' בנפשו.
ועליו נאמר (דברים ד) ואתם
הדבקים בה' אלהיכם חיים כלכם
היום.

פתח רבי שמעון ואמר, (ישעיה מג)
כל הנקרא בשמי ולכבודי
בראתיו וגו'. בא וראה, פבוד
המלך העליון, כשברא את כל
העולמות בסוד של השם
הקדוש, נתן להם כח להנהיג
העולם, וברא העולם העליון
בסוד של יו"ד, והעולם התחתון
בסוד של ה"א. זהו שכתוב כי
ביה ה' צור עולמים. והנהגת
העולם התחתון הנה מראה
בהנהגתו הכח שנתן לו מלמעלה
למעלה.

אם אדם מהנה את הקדוש ברוך
הוא בקרבות של תפלה, כן
הקדוש ברוך הוא מהנה אותו
מאכלים וזהרים בעולם ההוא,
שהם מאכלים של גוף המזון
שלמעלה, מאכלים לנשמה
מסודות התורה. האדם שעושה
דירה לקדוש ברוך הוא ולשכינתו
ולחילותיו בשבתות, כמו שנאמר
ושמרו בני ישראל את השבת
לעשות את השבת לדרתם, לשון
של דירה, כן הקדוש ברוך הוא
מתקין לו דירה באותו העולם
ולכל שבאים עמו.

שכמו שאדם עושה נחת לקדוש
ברוך הוא ולשכינתו בשבת, כן
הקדוש ברוך הוא עושה לאדם
עם בת זוגו באותו העולם. הוא
שומר את השכינה עמו בשבת
שלא תתחלל, כן הקדוש ברוך
הוא שומר את האדם עם בת זוגו
שלא תתחלל.

באתר דפריעה שריא בהו י"ה. ובאתר דערלה
שריא בהו ו"ה. ורזא דמלה (דברים ל יב)
מי יעלה לניו השמימה בסופי תיבות יהו"ה,
כמו (תהלים כד ג) מי יעלה בהר ה'. נפשו ההוא
דאתמר ביה (ירמיה נא יד) נשבע ה' בנפשו. ועלה
אתמר (דברים ד ד) ואתם הדבקים בה' אלהיכם
חיים כלכם היום.

פתח רבי שמעון ואמר (ישעיה מג ז) כל הנקרא
בשמי ולכבודי בראתיו וגו'. תא חזי
יקרא דמלפא עלאה כד ברא פלהו עלמין
ברזא דשמא קדישא, יהב לון חילא לאנהגא
עלמא. וברא עלמא עלאה ברזא דיו"ד ועלמא
תתאה ברזא דה"א. הדא הוא דכתיב (שם כו ד)
כי ביה ה' צור עולמים. ואנהגותא דהאי
עלמא תתאה אחזי באנהגותה חילא דאתיהיב
ליה מלעלא לעלא.

אי בר נש אהני לקודשא בריך הוא בקרבנין
דצלותא. הכי קודשא בריך הוא אהני ליה
מאכלין זהירין בההוא עלמא, דאנון מאכלים
דגופא מזונא דלעלא, מאכלין לנשמתא מרזין
דאורייתא. בר נש דעביד דירה לקודשא בריך
הוא ולשכינתה ולחיליו בשבתות. כמה דאת
אמר (שמות לא טז) ושמרו בני ישראל את השבת
לעשות את השבת לדרתם, לישנא דדירה.
הכי קודשא בריך הוא תקין ליה דירה בההוא
עלמא ולכל דאתין עמה.

דכמא דבר נש עביד נייחא לקודשא בריך
הוא ולשכינתה בשבת, הכי קודשא
ברוך הוא עביד ליה לבר נש עם בת זוגה
בההוא עלמא, איהו נטיר שכינתא עמה בשבת
דלא אתחלל, הכי קודשא בריך הוא נטיר ליה
לבר נש עם בת זוגה דלא אתחלל.

אדם שלא מפריד בין הקדוש
ברוך הוא ובין שכינתו, הקדוש
ברוך הוא שומר את אותו אדם
עם בת זוגו באותו העולם, ואין
רשות לנחש להפריד ביניהם.
ובכל מצוה ומצוה שמוקיר אדם
את הקדוש ברוך הוא ושכינתו
(בעולם הזה בכלם מוקיר הקדוש ברוך הוא את
האדם) עם בת זוגו באותו העולם.
וזהו שאמר הקדוש ברוך הוא כי
מכבדי אכבד.

אדם שממליך את הקדוש ברוך
הוא על השמים והארץ וארבעה
הצדדים בעולם הזה, כן הקדוש
ברוך הוא ממליך אותו על
השמים והארץ וארבעה הצדדים
בעולם ההוא. ומשום זה פרשה,
כל צדיק וצדיק יש לו עולם בפני
עצמו, ובאותו העולם הוא אדם
בדיוקן של רבונו של הכל. וזהו
ויבא אלהים את האדם בצלמו.
והמשבליים יזהרו כזהר הרקיע,
הוא הזהר הטמיר וגנוז, וזה
הפת"ר. זהר בהיר בשחקים זו
חכמ"ה. זהר הזרק ניצוצות
ומבהיק ככרן לעינים זו בינ"ה.
זהר לבן פלבנה זו גדל"ה. זהר
זהר אדם פמאדים זו גבור"ה.
זהר מבהיק הפולל לבן ואדם זו
תפארת"ת. זהר ירק ככוכב זה
נצ"ח. זהר כולל לבן ואדם זה
הו"ד. זהר זוהר לכל עבר פמי
שמכה בפטיש וזרק שביבים
לכל הצדדים זה יסו"ד. וכלם
משפיעים למלכות, פנסת
ישראל.

ראשי אלפי ישראל המה (במדבר
א), פתח חכמה חכמים. בינה
נבונים. חסד חסידים. גבורה
גבורים. בעלי תורה תפארת.
נביאים נצח. חוזים הוד. צדיקים
יסוד. מלכות מלכים. ועל שמה
נקראו ישראל בני מלכים. ברוך
ה' לעולם אמן ואמן.

בר נש דלא אפריד בין קודשא בריך הוא ובין
שכינתה, קודשא בריך הוא נטיר ליה לבר
נש עם בת זוגה בזהוהא עלמא, ולית רשו
לחויא למפרד ביניהו. ובכל פקודא ופקודא
דאוקיר בר נש לקודשא בריך הוא ושכינתיה
(בהאי עלמא בבולחו אוקיר קודשא בריך הוא לבר נש) עם בת זוגה
בהוהא עלמא. והאי איהו דאמר קודשא בריך
הוא (ש"א ב ל) כי מכבדי אכבד.

בר נש דאמליך לקודשא בריך הוא על שמיא
וארעא וארבע סטרין בהאי עלמא הכי
קודשא בריך הוא אמליך ליה על שמיא
וארעא וארבע סטרין בהוהא עלמא. ובגין דא
אוקמוה כל צדיק וצדיק יש לו עולם בפני
עצמו, ובהוהא עלמא איהו בר נש בדיוקנא
דמארה דכלא, והאי איהו (בראשית א כז) ויבא
אלהים את האדם בצלמו.

והמשבליים יזהרו כזהר הרקיע (דניאל יב ג). איהו
זהר טמיר וגניז ודא פת"ר. זהר
בהיר בשחקים דא חכמ"ה זהר זריק ניצוצין
ומבהיק ככרן לעינין דא בינ"ה. זהר תורו
פסיהרא דא גדל"ה. זהר זהיר סומקא
פמאדים דא גבור"ה. זהר מבהיק פליל תור
וסומק דא תפארת"ת. זהר ירק ככוכב דא נצ"ח
זהר פליל תור וסומק דא הו"ד. זהר זהיר
לכל עיבר פמאן דמחא בפטיש, וזריק שביבין
לכל סטרין, דא יסו"ד. וכלם משפיעים
למלכות פנסת ישראל.

ראשי אלפי ישראל המה (במדבר א טו), פתח חכמה
חכמים. בינה נבונים. חסד חסידים.
גבורה גבורים. מארי תורה תפארת. נביאים
נצח. חוזים הוד. צדיקים יסוד. מלכות
מלכים. ועל שמה אתקריאו ישראל בני
מלכים. ברוך יי' לעולם אמן ואמן.

(זה שיף לפרשת נח)

[זה שיף לפרשת נח]

ויבן נח מזבח (בראשית ח). מה זה ויבן נח? אלא נח איש צדיק. ויבן מזבח, זו השכינה. הבנין שלו בין, שהוא העמוד האמצעי. ויקח מכל בהמה הטהורה. בהמה לעלא ועוף לתתא, מאי בהמה לעלא. אלא בהמה דא שור עלאה דאקריב אדם עלאה דלעלא, דאתמר ביה (תהלים סט טב) מקרן מפרים. ואוקמוה מקרן פתיב, קרן אחת הוה ליה במצחה. והאי איהו קרן היובל דמנה קרן פני משה.

השור הזה הוא פר. פר הוא דין, עם ו' נעשה פור, רחמים סליחה, ועל שמו נקרא צום כפור. מה זו כ' בתוספת פור? אלא זה כתר מלכות. בא וראה, אין שכינה שלא נעשית כתר לאותה שלמטה ממנה. ומשום זה השכינה העליונה היא כתר מלכות, ומלכות נקראת צום שלה, היא המלכות (כפור). ומלכות נקראת צום כפור. מהצד של האם העליונה היא צום, אבל מצדו של העמוד האמצעי נקראת אכל. רחם אבירים אכל איש, ההוא שנאמר בו ה' איש מלחמה. ומי פאן האיש? אלא זו מ' פתוחה מבפנים שבה אכלו את הפן מ' שנה. אבל ה' היא העולם הבא, שאין בו אכילה ושתייה, וכל הספירות נקראו צומות בה, ומשום זה הקרבנות שמתעכלים שהם תפלות ובקשות, היא השכינה התחתונה. וההוא שנהנה ממנה, שהוא העמוד האמצעי, מריח כל הריחות של הקרבנות ומקריב אותם לאב ולאם. זהו שפתיב (בראשית ח) וירח ה' את ריח הניחח. לא כתוב אלא את ריח הניחח, זו היא.

ויבן נח מזבח (בראשית ח כ). מאי ויבן נח. אלא נח איש צדיק. ויבן מזבח דא שכינתא. בנינא דילה בין דאיהו עמודא דאמצעיתא. ויקח מכל בהמה הטהורה. בהמה לעלא ועוף לתתא, מאי בהמה לעלא. אלא בהמה דא שור עלאה דאקריב אדם עלאה דלעלא, דאתמר ביה (תהלים סט טב) מקרן מפרים. ואוקמוה מקרן פתיב, קרן אחת הוה ליה במצחה. והאי איהו קרן היובל דמנה קרן פני משה.

שור דא איהו פר. פר איהו דינא עם ו' אתעביד פור רחמי סליחה ועל שמה אקרי צום כפור. מאי כ' בתוספת פור. אלא דא כתר מלכות. תא חזי לית שכינתא דלא אתעבידת כתר ליהוה דלתתא מנה. ובגין דא שכינתא עלאה איהי כתר מלכות. ומלכות אתקריאת צום דילה איהי מלכות (כפור). ומלכות אתקריאת צום כפור. מסטרא דאמא עלאה איהי צום, אבל מסטרא דעמודא דאמצעיתא אתקריאת אכל.

רחם אבירים אכל איש (שם עח כה). ההוא דאתמר ביה (שמות טו ג) ה' איש מלחמה. ומאן הכא (דף קלח ע"א) איש אלא דא מ' פתוחה מלגאו דבה (שמות טז לה) אכלו את המן ארבעים שנה. אבל ה' איהי עלמא דאתי, לית ביה אכילה ושתייה, וכל ספירן אתקריאו צומות בה. ובגין דא קרבנין דמתעכלין דאנון צלותין ובעותין איהי שכינתא תתאה. וההוא דאתהני מנה דאיהו עמודא דאמצעיתא, ארח כל ריחין דקרבנין וקריב לון לגבי אבא ואמא. הדא הוא דכתיב (בראשית ח כא) וירח ה' את ריח הניחח, לא כתיב אלא את ריח הניחח דא איהי.

שׁוֹשְׁנָה רִיחָא טָבָא לְגַבִּי אָבָא וְאָמָא. שׁוֹשְׁנָה
וַדַּאי בְּחַמֵּשׁ עָלִין אִיהִי ה'. אָבֵל רִיחָא
דִּילָהּ ו' דַּאִיהוּ רִיחָא לָא שְׂרִיָא בָּהּ עַד
דַּאֲתַפְתַּחַת לְסַלְקָא מְנָה רִיחָא טָבָא. כַּד יִשְׂרָאֵל
פְּתַחִין בְּתִיבְתָּא שׁוֹשְׁנָה אַתְּפַתַּחַת לְגַבִּי בַּעֲלָהּ
דַּאִיהוּ רִיחַ דִּילָהּ, וְהָהוּא רִיחָא סָלִיק לְגַבִּי
אָבָא וְאָמָא דְאַנּוּן יָיָה, וַיֵּרַח ה' אֶת רִיחַ.

וַיֹּאמֶר ה' אֶל לְבֹו (שם). וַיֹּאמֶר ה' דָּא אָבָא.
אֶל לְבֹו דָּא אָמָא דַּאֲתַמַּר בָּהּ לֵב מְבִין.
דְּבִזְמָנָא דִּישְׂרָאֵל אַנּוּן חֲטָאָן לְאַבּוּהוֹן דִּי
בְּשַׁמְיָא, אַתְּמַר (שם 11) וַיִּתְּעַצֵּב אֵל לְבֹו. וּבִזְמָנָא
דְּמַהֲנִין יִשְׂרָאֵל לְאַבּוּהוֹן דִּי בְּשַׁמְיָא בְּקֶרְפְּנִין
דְּעֻלּוֹתָא, כְּמָה דַּאֲתָּ אָמַר (במדבר כח ב) צו אֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ לָהֶם אֶת קֶרְפְּנֵי לַחֲמֵי וּגּו'.

מִיָּד (משלי כז ט) שְׁמֹן וּקְטֹרֶת יִשְׁמַח לֵב. וּגְרָמִין
בְּהָהוּא רִיחָא לְאַרְקָא מִשְׁחָא וּנְבִיעֻו
מְלַעֲלָא בְּשִׁכְנִיתָהּ הָדָא הוּא דְכְּתִיב (שיר א ג) לְרִיחַ
שְׁמָנִיד טוֹבִים שְׁמֹן תּוֹרֵק שְׁמֶךְ עַל כֵּן עֲלָמוֹת
אַהֲבוּד. מֵאֵי עֲלָמוֹת. ח"י עֲלָמִין דְּכִלְיָן בַּח"י
עֲלָמִין דַּאֲתַמַּר בַּהוֹן (תהלים סח יח) רָכַב אֱלֹהִים
רְבוֹתִים אֶלְפֵי שְׁנָאָן.

אֲדַהֲבִי הָא סָבָא אֲזִדְמֵן לְגַבִּיהּ פִּתַּח וְאָמַר מֵאֵי
רָכָב. אָמַר לִיָּהּ ר' אִיהוּ חֲכָמָה רֵאשִׁית
חֲכָמָה. ב' בִּינָה כ' פִּתְרַ עֲלָאָה. אַנּוּן רָכָב
לְהָהוּא טָמִיר וּגְנִיז דְּרָכִיב עֲלִיָּהּ. וְאַלִין תִּלָּת
סְפִירָן אַנּוּן רָכִבִין עַל ח"י עֲלָמִין דְּאַנּוּן תִּשְׁע
נִקְדּוֹת כְּפּוּלּוֹת וְאַנּוּן אָדָם עֲלָאָה טָמִיר וּגְנִיז
בְּטַעֲמֵי וְאָדָם דִּלְתַתָּא דְּאַנּוּן תִּשְׁע נִקְדּוֹדִין, אַנּוּן
תְּמַנִּי סְרִי עֲלָמִין דְּשֵׁט בָּהּ עֲלַת הָעֻלּוֹת, דַּאִיהוּ
אָדָם תְּלִיתָאָה דְּלֵא אַתְּגַלִּיא בְּאוֹרִיתָא וְשֵׁט
בָּהּ וְאַנּוּן מְרַכְבָּה לִיָּהּ. וְהֵאֵי תְּמַנִּי סְרִי בָּאָן
סָלִיק בּוּיָר"ח. וּבְגִינָה אַתְּמַר וַיֵּרַח ה' אֶת רִיחַ
וְשֵׁט בָּהֶם, וְהֵם מְרַכְבָּה לוֹ. וְהַשְׁמוּנָה עֶשֶׂר הִנֵּה אֵיפֹה עוֹלָה? בּוּיָר"ח. וּבְגִלְלוֹ נֹאמַר וַיֵּרַח ה'

הַשְׁוֹשְׁנָה, רִיחַ הַטּוֹב לְאָב וְהָאֵם.
הַשְׁוֹשְׁנָה הִיא וַדַּאי עִם חֲמִשָּׁה
עֲלִים הִיא ה'. אָבֵל הָרִיחַ שְׁלָהּ ו'
שֶׁהוּא רִיחַ, לֹא שׁוֹרָה בּוֹ עַד
שֶׁנִּפְתַּחַת לְהַעֲלוֹת מִמֶּנָּה רִיחַ
טוֹב. כְּשִׁישְׂרָאֵל פּוֹתֵחִים
בְּתִשְׁבּוּבָה, הַשְׁוֹשְׁנָה נִפְתַּחַת
לְבַעֲלָהּ, שֶׁהוּא הָרִיחַ שְׁלָהּ, וְאוֹתוֹ
הָרִיחַ עוֹלָה אֶל הָאָב וְהָאֵם שֶׁהֵם
יָיָה, וַיֵּרַח ה' אֶת רִיחַ.

(שם) וַיֹּאמֶר ה' אֶל לְבֹו. וַיֹּאמֶר ה'
זֶה הָאָב, אֵל לְבֹו - זֶה הָאֵם,
שֶׁנֹּאמַר בָּהּ לֵב מְבִין. שְׁבִזְמָן
שִׁישְׂרָאֵל חוֹטְאִים לְאַבִּיהֶם
שְׁבִשְׁמִים, נֹאמַר וַיִּתְּעַצֵּב אֵל לְבֹו.
וּבִזְמָן שְׁמַהֲנִים יִשְׂרָאֵל לְאַבִּיהֶם
שְׁבִשְׁמִים בְּקֶרְפְּנוֹת שֶׁל תְּפִלָּה,
כְּמוֹ שֶׁנֹּאמַר (במדבר כח) צו אֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ לָהֶם אֶת קֶרְפְּנֵי
לַחֲמֵי וּגּו'.

מִיָּד - שְׁמֹן וּקְטֹרֶת יִשְׁמַח לֵב.
וּגְרָמִים בְּאוֹתוֹ הָרִיחַ לְהָרִיק
שְׁמֹן וּנְבִיעֻה מְלַמְעֵלָה בְּשִׁכְנִיתָהּ.
זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שיר א) לְרִיחַ שְׁמָנִיד
טוֹבִים שְׁמֹן תּוֹרֵק שְׁמֶךְ עַל כֵּן
עֲלָמוֹת אַהֲבוּד. מַה זֶה עֲלָמוֹת?
שְׁמוּנָה עֶשֶׂר עוֹלָמוֹת שְׁכָלוֹלִים
בְּשְׁמוּנָה עֶשֶׂר עוֹלָמוֹת שֶׁנֹּאמַר
בָּהֶם רָכַב אֱלֹהִים רְבוֹתִים אֶלְפֵי
שְׁנָאָן.

בִּינָתִים הֵנָּה זָקֵן הַזְדַּמֵּן אֱלִיו.
פִּתַּח וְאָמַר, מַה זֶה רָכַב? אָמַר
לוֹ, ר' הִיא חֲכָמָה, רֵאשִׁית חֲכָמָה.
ב' בִּינָה. כ' פִּתְרַ עֲלִיוֹן. הֵם רָכָב
לְאוֹתוֹ טָמִיר וּגְנִיז שְׁרוּכָב
עֲלִיהֶם, וְאֵלּוֹ שְׁלֹשׁ הַסְפִּירוֹת הֵן
רוֹכְבוֹת עַל ח"י הָעוֹלָמִים, שֶׁהֵם
תִּשְׁע נִקְדּוֹת כְּפּוּלּוֹת, וְהֵם אָדָם
עֲלִיוֹן טָמִיר וּגְנִיז בְּטַעֲמִים וְאָדָם
שְׁלֵמָטָה שֶׁהֵם תִּשְׁע נִקְדּוֹת, הֵם
שְׁמוּנָה עֶשֶׂר עוֹלָמוֹת שֶׁשֵּׁט בָּהֶם
עֲלַת הָעֻלּוֹת, שֶׁהוּא הָאָדָם
הַשְּׁלִישִׁי שֶׁלֹא הִתְגַּלָּה בְּתוֹרָה
וְהַשְׁמוּנָה עֶשֶׂר הִנֵּה אֵיפֹה עוֹלָה? בּוּיָר"ח. וּבְגִלְלוֹ נֹאמַר וַיֵּרַח ה'